

גליון קל"ה

פרשת מטות מסעי
תשפ"ג

"בין המצרים" - עונת ה'געגועים' לאבינו שבשמים...

מ"ה למעשה
התחזקות בעבודת ה'...
לע"נ מ"ה הרני אסן מירון
ג' הרני אסן קרלין, וכל מתי ישראל

עקב ריבוי הגבירים שהיו שם, ובשבת הבאה התארח לא פחות ולא יותר שוב אצל האברך הליקוודי... ושוב... שיחת טלפון בעשר בבוקר שעון ארה"ב (שש בערב באה"ק) לאחר שכל הילדים ובני הבית נפרדו ממנו שוב ב"גוט שאבעס" מלא בגעגועים, והוא יודע שלפניו עוד חודש בארץ הנכר, ושוב נכנסת השבת בארץ ישראל, והוא כמה שעות ממתין לשבת, אפילו לא יכול להתקשר אליהם, ושוב מנגינות השבת, ושוב הדלקת ב' נרות בחדרו ב"ביסמנט" של המארח בעל החסד, ושוב הגעגועים עולים, והפעם עינו צדה תמונה חדשה של ארי בן השש עם ספר "המלמד" חבוק בזרועותיו, ושוב הוא פורץ בבכי בלתי נשלט של געגועים עמוקים לילדיו ולמשפחתו...

הפעם לא יכל המארח להתאפק, וכשהלכו לבית הכנסת בליל שבת שאל אותו לפרש הבכי החוזר על עצמו שוב ושוב בכניסת שבת. הראש כולל הרגיש כבר חבר של המארח, ושיתף אותו בכל הרגשות ובכל הגעגועים שיש לו למשפחתו... האברך האמריקאי לא הצליח לרדת לעומק העניין "וואט אר יו דואינג???" שאל אותו בפליאה, "הרי אתה רק מקשה על עצמך, תגנוז את האלבום עמוק עמוק, ותמתין בסבלנות עד שתיגע לארץ..." מורי ורבותי, יש הרבה סוגים של עבודות בשנה, בסוכות יש את עבודת השמחה, להגביר את השמחה בעבודת השם, בפסח יש את האמונה, בפורים הדר קבלה בשמחה, בשבועות את העול תורה, וכו' וכו'...

נאלץ לשהות בחו"ל הרבה זמן, ואפעס, זה לא היה מסוג האנשים שזה היה ההשתדלות שלהם לשלום בית וחינוך הילדים, וביתר ביאור, דלא כההוא שד"ר [- שלוחא רבן, 'משולח', אוסף סוף] שהיה בחו"ל כל השנה חוץ משבוע אחד שבא לחנוכה לביתו, ושאלו אותו מה אתה עושה עם עניין השלום בית, אז הוא ענה ששבוע אחד הם מצליחים להסתדר... וכן על זה הדרך בחינוך הילדים... ממש לא, הראש כולל הנ"ל היה אבא נפלא ובעל מושלם, אבל עול המוסדות הכריח אותו לשהות הרבה מחוץ לבית... ומפעם לפעם, כשהוא היה מתאכסן אצל יהודים יקרים בשבתות, וכשהוא שומע את צלילי השיירים של שבת המלכה נכנסים, והוא יודע שהוא במרחק של עשר שעות טיסה מביטו ואשתו וילדיו והאחוזים והמתוקים, והם בכלל כבר באמצע שנת ליל שבת (מפאת הפרש השעות) והוא רק מדליק נרות ומקבל שבת, הוא לא יכל להתאפק, והסתגר בחדרו, שולף מהתיק האישי אלבום קטן של משפחתו האהובה, של הילדים המתוקים מחייכים אליו, של מושי שרק עכשיו עשו לו חלקה והוא ספספס את זה, ואהובי הקטנה בת השנה וחצי עם שתי קוקיות עומדת ומחזיקה בשתי ידיים את מוטות הלול, ועוד תמונה של האמא עם כל הגדולים, והראש כולל לא מחזיק מעמד ופורץ בבכי של געגועים... לרוע מזלו הכרית היתה רחוקה ממנו, ככה שקול בכיו נשמע בכל רחבי הבית, ואננם הבעל הבית האמריקאי בוגר ליקווד היה עם מספיק טאקט ולא שאל אותו כלום, אבל הוא בהחלט שמר את הדבר... לאחר שבוע, שידידיו הנ"ל נאלץ להישאר באותה השכונה

גם השבוע זכינו למאמר "בין המצרים", מאת הרה"ג ר' יחיאל אלכסנדר שליט"א: יישר כח לו, על מסירת הדברים בעין יפה. שוב הגיעו הימים האלו, ולא נעים לומר אבל אחת מהמחשבות שעוברות לחלק מאתנו, ובפרט לאשכנזים שבנו, היא מתי ר"ח אב יוצא. והיינו מתי המקלחת האחרונה שאפשר לעשות, ומתי אפשר אחרי תשעה באב. העקצוצים בגב כבר מתחילים, והיום של הכנת החולצות מהדהד לנו בראש, והאם נסמוך על המקילים והאם שוב נסתפק בדריכה על החולצות או שאכן נכין אותם כראוי. בעבר כתבנו (עי' אליבא דאמת, ח"א) מאמר שעצם ההתעסקות עם הכנת החולצות ובירור האם צריך ללבוש את הגרביים היא ספסוף של עיקר הימים, אבל מה אפשר למעשה לעשות ולשנות את התפיסה.

שאלה יותר מלחיצה, איך אפשר לאהוב את הימים האלו?
לאהוב? תשמע, הגזמת לגמרי!!! הרי הדבר היחיד שעוזר לי לשרוד את התקופה זה המחשבה על הנופש שמתחיל (למריבה האייחונה) מיד אחרי תשעה באב, אולי את זה אני אוהב, אבל את הימים האלו? מה יש לאהוב בהם?
ובפרט שהרי נפסק להלכה שאין שמחים בהם כלל, אז מה יש לאהוב?

אוקיי, לא אמרתי לא לקוות למשיח חס וחלילה, והלואי שבאמת האבלות של הימים האלו יחלוף מן העולם, אבל מה העביידיה שלנו בימים אלו, חוץ מקיום ההלכות כמובן שזה לפני ואחרי הכל, כי מי שהולך עם "עניינים" ומזניח את ההלכה הכתובה בשו"ע הרי זה... השם ירחם עליו, אבל לאחר שנקיים בעז"ה את כל דקדוקי ההלכה עד היכן שידינו משגת ובדרגתו, היאך אפשר שהשנה ימים אלו יהיו יותר מרוממים מאשר החלפת הרינגטון מ"נפשי... נפשי..." " לצליל יבש, ומנגינת המכונת הספורת והדיסק אונקי עמוס השירים לכמה שבועות, וכן מקניה בהולה של עשרות ק"ג של בגינה ודגים בשלל סוגים, ועוד הכנת הבגדים הנ"ל, תוך כדי תכנון החופש הגדול היכן נחליף דירתינו השנה... אז אשתך אתכם ברעיון ששמעת, אולי בס"ד זה יעזור לנו להתרומם טפח מעל גבי הקרקע. היה ראש כולל חשוב שכדי להחזיק את ה"מויסדע"ם שלו

א' תש"ף הארץ
מחזורי השמינים
המחזורי שלישי
המחזורי שלישי
הרהורי עבירה
בפרשה שלנו רואים את חומרת העניין של הרהורי עבירה. "ונקרב את קרבן ה' איש אשר מצא קלי זָהָב אֲצֵעָדָה וְצִמִּיד טִבְעַת עֵגֶל וְכוּמָז לְכַפֵּר עַל נַפְשֹׁתָיו לְפָנֵי ה'." (ל"א, ו).
וכך אומרת הגמ' (שבת סד.) "ויקצף משה על פקודי החיל, אמר רב נחמן אמר רבה בר אבוח: אמר להן משה לישראל שמו חזרתם לקלוקלכם הראשון? אמרו לו: לא נפקד ממנו איש. אמר להן: אם כן, כפרה למה? - אמרו לו: אם מידי עבירה יצאנו - מידי הרהור לא יצאנו. מיד - ונקרב את קרבן ה'." (כדאי מאד לעיין בספרינו "מה למעשה" [ח"א] פרשת מטות, שהארכנו בעניין).
רבינו ה'קהלות יעקב' כותב במכתב (קריינא דאיגראת ח"א מכתב י"א), לאדם שסבל רבות מיצרא דעבירה: אל תאמר הן אני מטומטם והתורה לא תדבק בגוף מנושם כמוני, חלילה וחלילה לומר כן, כל מלה, כל סברא של התורה הוא קודש קדשים, הוא דעת ורוצן השם יתברך, וכשהוא נקב במוח האדם מתקשר האדם בקדושת התורה לאין שיעור, גופו וראשו נעשה כקדושת ספר תורה, וקדושת התורה תצילך סוף סוף מעבירה ומהרהורי עבירה בעזרת השם יתברך.
גם במה שנוגע על להבא אין ביד אדם צעיר (היינו בלתי שוים) שום עצה רק לעסוק בתורה לשם שמים ולהתפלל להשם יתברך שיצילהו מהחטא ברוב רחמיו, ותפלה מועלת הרבה כשהוא בלב שלם, אך אל תקוה שביום יומים תנצל מחטא המושרש, אבל בהמשך הזמן אם רק תתמיד בלימוד תורה בעיון כפי יכלתך ובדיבור חבר טוב בלא ביטול זמן לבטלה, הנה במשך הזמן תראה איך משתכך יצרך הולך ודועך ובעזרת השם יתברך תצליח הן בתורה הן בשמירת התורה.

דוד דוד מטיאס
d0548432274@gmail.com
ר' אמונת של הלבנה
שמיעת שירים לילדים קטנים בימי בין המצרים
עיין שו"ת אגרות משה (או"ח ח"ד סי' כ"א) אחר שהאריך בדבר האיסור של שמיעת שירים בימי בין המצרים כתב ז"ל: ויש להחמיר גם לקטנים שהגיעו לחינוך מאחר שאבלות דרים הוא עכ"ל. ומבואר מדברי האגרות משה שאיסור שמיעת שירים בימי בין המצרים נוהג גם בקטנים, ואע"ג דקימא לן ב"ד סי' שצ"ו סי' ס"ה שפ"ד סי' ס"ה דאין אבלות לקטן, כבר כתב המגן אברהם בסי' תקנ"א סי' ס"ל לח דבאבילות דרבים מחמירין טפי ע"י"ש.
מיהו משמע מדברי האגרות משה דדוק בקטנים שהגיעו לגיל חינוך יש להחמיר, אבל בקטנים שלא הגיעו עדיין לגיל חינוך יש להקל להשמיע להם שירים בימי בין המצרים, וכעין זה ראיתי מובא בשם הגרי"ש אלישיב זצ"ל שהורה שמוותר להשמיע שירים לקטן שלא הגיע לגיל חינוך אם יש צורך בכך (אשרי האיש, בין המצרים), וכן כתב הגר"א בנצנצל שליט"א שיש להתיר לשמוע מוזיקה לקטנים שלא הגיעו לגיל חינוך (ירושלים במועדיה הלכות בין המצרים עמ' קצ"ב) ע"י"ש.
אמנם עיין חוט שני (שבת ח"ב עמ' שכ"ה) שכתב "אסור לשיר שירים בין המצרים אף בגני ילדים וכו' עכ"ד, משמע דסבירא ליה להגר"ק דיש להחמיר בשמיעת שירים גם לקטנים שלא הגיעו עדיין לגיל חינוך [ועיין קונטרס קיצור הלכות המצוות בין המצרים עמ' ט"ז שכתב ששמע מהגר"ג קרלין זצ"ל דאין כוונתו להחמיר אלא בשמיעת מוזיקה קצבית וכיוצא בהנשמת לצורך שמחה, ואילו מוזיקה שבאה להנעמת האווירה של משחקים וכדו' כמוזיקת רקע הרי זה מותר ע"י"ש].
ודיסקים של ילדים שיש בהם סיפורים [כגון סיפורי צדיקים וכדו'] והסיפורים מלווים במנגינת רקע, נראה דיש להקל לשמועם בימי בין המצרים אפילו לילדים שהגיעו לגיל חינוך, מאחר והעיקר בהם הוא הסיפור והתזמורת נטפל לו, וכן ראיתי שכתב בקובץ הלכות (פ"ט עמ' קי"ב בהערה) בשם הגר"ש קמינצקי שליט"א, וכן ראיתי שכתב הגר"א בנצנצל שליט"א (אליבא דהלכתא ז"צ עמ' ט"ו).

בימים אלו יש עבודה של כיסופין להקב"ה, אנחנו מתגעגעים, אנחנו רחוקים ממנו, ואנחנו אומרים לו את זה...

כל אחד מאתנו יכול ברגע אחד לראות כמה החורבן משפיע עליו ישירות, לא מבעיני כל הטרדות העצומות של ענייני הגשם שאי אפשר לדלול בהם, כמה זמן ביום הולך לנו על "סידורים" ועל כל מיני טרדות מטרדות שונות, שגוללות לנו את הכוחות המעטות שיש לנו, וכל המוחין נעלם כלא היה... כל הקשיים של חינוך הילדים, של פרנסה, ועוד ועוד, כול כולו מקורו מחורבן הבית, מריחוק מהקב"ה, ועל דא אפשר להיות במצב של קא בכינא מספיק בשביל כ"א יום ויותר, רק לחשוב

אמת שיש מצבים של הנאה בלימוד, אבל עדיין, כמה חושך יש? הרי רב הסתור על הנגלה... ואם יש ספק בדבר כל אחד מומן ללכת לפתוח שו"ת מלפני לא יותר ממאה שנה, לקרוא שאלה מזדמנת, ואז לשאול את עצמו אם הוא יודע באיזה מסכת יש את הנידון הזה, אם לא באיזה סדר... הרי התפילות זה הזמן הכי יפה שיש בחיים, הזדמנות לדבר עם הבורא, עם האבא הכי טוב ומתוק שיש, ואין אנחנו מרגישים? כל אחד יענה בעצמו על זה...

זה החושך של החורבן, אנחנו רחוקים מאבא, ואנחנו מצהירים, אנחנו מתגעגעים!!!

שמעתי שאחד מצדיקי הדור לאחר שהתפלל שמו"ע כמה שעות (!!!) כססיים אמר באנחה "איך שייך להפסיק להתפלל..."

גם אני רוצה את ההרגשה הזאת, אני גם רוצה להתרפק על אבא בתפילה, ומיד כשמסתניימת תפילת ערבית אני רוצה להיות במצב שאני כבר סופר את הדקות עד לזמן של שחרית...

אני לא רוצה, ולכל הפחות רוצה שלא לרצות להיות במצב האפולולי והחשוך שיש אנחת רווחה בסוף התפילה, זה חושך הגלות וזה הריחוק מריבנו של עולם.

בימים אלו יש את הבמה לביטוי של הגעגועים והכיסופים לרבוש"ש, וזה על ידי התבוננות כמה אנחנו רחוקים ממנו, וזה לא בנימה של אשמה אישית, אלא שזה התוצאה של החורבן, כשאין בית המקדש ככה זה נראה...

הגאון מוילנא אומר שהלימוד תורה שאחרי חורבן הבית זה כמו רקב עצמות יחסית ללימוד תורה האמיתי. אנחנו לא רוצים ספקות, לא רוצים ריחוק, רוצים קירבה, רוצים קשר אמיתי עם אבא שלנו.

וכן, אנחנו לא רוצים לגנוז את האלבום, אנחנו חיים, אנחנו לא משלימים, אנחנו פורצים בבכי, די אבא, קרבנו אליך, השיבנו ה' אליך ונשובה, וזה הביטוי העמוק של סוף מגילת איכה, געגועים, קשר, קירבה.

אם נזכה להרגיש את התחושות האלו, אפילו לפעמים, מיד פעם באיזה "ולירושלים עירך" לעצור ולהתבונן, כל אחד לפי דמיונו ותחושתו, יתכן שקיימנו את עבודת הימים הנעלים האלו.

ידוע שפעם התחושות היו חזקות הרבה יותר, ולא היה צורך להרבות בחומרות ודינים, אבל הלב נהפך לאבן רק בדורות, אלא הוא מתקשה כל דור שנובר, ולכן מרגישים, זה בגלל שבכל דור עוד ועוד סייגים וחומרות על הדינים הראשונים, כדי שלא נשכח לגמרי את כל הכיסופין לבית המקדש, לקשר על הקב"ה.

ועיין בהקדמת הגר"י טשזנר שליט"א בספרו "שערי נחמה" שמביא רעיון נפלא שכל המתאבל על ירושלים וכו' שזה סימן שאנחנו חיים, כי הרי ירושלים חיה, שאל"כ היתה משתכחת מן הלב, ואלא מאי, אין אנו מרגישים, זה בגלל שאצלנו חסר חיות!!! וכשאנחנו מתאבלים, היינו מרגישים געגוע, זה מראה שאנחנו חיים, ודלא כהוא שממית את תחושותיו וגונז את האלבום, אדרבא, הוא לא רוצה לשכוח לרגע את המשפחה, וזה נותן לו את הכוח להמשיך.

יתן הקב"ה וימים אלו יפכו לששון ולשמחה, ואכן נזכה שהקשר עם הבורא לא יהיה בגדר געגוע אלא קשר אמיתי וחי, ונזכה לעשות לו נחת רוח בכל פעולה ופעולה.

לענינו נבל לנבנם

התחזקת בעבודת הלב - זו תפילה

בתפילה אחת מונעים את הגלות!!!

ימים אלו של "בין המצרים", וכל דור שלא נבנה בית המקדש בימיו - כאילו נחרב בימיו, יש להרבות בתפילות ותחנונים לביאת משיח ובניין בית המקדש. ואל יאמר האדם, מי אני ומה יועיל התפילה שלי? נוראות מציינו בדברי המדרש (לקו"ש תהלים, רמז סז) בשעת שפירושו ב"ב מירמיהו הנביא על נהרות בבל (ח"ל המדרש) "נטלו הגלויות את עיניהם וראו את ירמיה שפירש מהם געו כלם בכביה וצווחו רבינו ירמיה הרי אתה מניחנו, ובכו כמו שנאמר (תהלים קל"א) 'על נהרות בבל על ש ישבנו גם בכינו', ענה ירמיה ואמר להם מעיד אני עלי שמים וארץ שאם בכיתם בכיה אחת עד שהייתם בציון לא גליתם, עכ"ל.

הרי לך כוחה של תפילה, שבכיה אחת שהיו כוכים תחילה היו מונעים מעצמם ומכל הדורות את כל הגלות כולה. (באר הפרשה).

זהירות ממחלוקת בערב שבת - השטן פותח את המשרד הראשי

היה מעורר מרן הגרא"ל שטיינמן זצוק"ל: ערב שבת הוא זמן שעלול להביא לידי מריבה ונמוכא בחי"א מורה אצבע ס"ק (מ) הגמ' מביאה בגיטין (בב) הנהו בי תרי דאגרי בהו שטן, דכל בי שמשו (של ערב שבת) הוו קא מינצו בהדי הדדי, איקלע רבי מאיר להתם עכבינהו תלתא בי שמשו עד דעבד להו שלמא, שמעיה דקאמר ווי דאפקיה רבי מאיר לההוא גברא מביתיה. ערב שבת זה זמן מסוגל לריב עד כדי כך שרבי מאיר כבר היה צריך לטפל בזה. והטעם שהשטן בא דוקא אז [לפי פשוטו, כי יש גם טעמים בנסתר ראה חיד"א ועוד] בגלל שהזמן דוחק כי כדי שהכל יהיה מאורגן בזמן ובני אדם לחוצים במיוחד, וכדי שזה לא יקרה יש לסיים את ההכנות לשבת כשעה לפני השבת, קודם כל יש לסלק את כל מה שיכול לגרום למריבה, שזה היפך משבת שלום.

בשיחה נוספת שמסר מרן הגרא"ל שטיינמן זצוק"ל עורר: הנה דבר שחז"ל מפליגים כ"כ בגדלות של יום השבת עד שאמרו השומר שבת נותנים לו נחלה בלי מצרים וכן אמרו "אלמלא שמרו ישראל שתי שבתות מיד היו נגאלים" רואים האיך שזה כ"כ דבר גדול, ולהיפך מי שלא שומר שבת זה חמור מאד אין דבר שחייבין על זה סקילה חוץ מע"ז ושבת, נמצא שזה מהדברים הכי חמורים. דרך בני אדם דוקא בע"ש כשבאים הרגעים האחרונים שפתאום חסר דבר וצריך לעשות דבר נוסף ולפעמים מתוך זה יכול לבוא ח"ו שיכנס לשבת אפי' אחרי השקיעה. ולכן צריך לעשות חיזוקים בזה, והעצה לכך אם היו עושים גדר עד כמה שאפשר שחצי שעה לפני השקיעה לא יעשו דברים שאסור לעשותם בשבת, רק אם יקרה מקרה מיוחד שצריך לעשות משהו. אבל להשתדל לכה"פ חצי שעה לפרוש כבר מדברים האסורים, ובפרט צריך חיזוק שלא ליסע ברכב, כמו שיש אנשים שיוצאים ממש ברגעים אחרונים וח"ו באים לידי חילול שבת, ולכן לכה"פ חצי שעה לפני השקיעה להימנע ממלאכה.

בביאור הגמ' הנ"ל בגיטין קשה - למה רבו כל פעם דוקא בער"ש? ועוד שאל הבן יהודיע מה התכוון השטן באומרו לשון זה: "וי דאפקיה ר"מ"? וביאר הבן יהודיע וז"ל: "נ"ל בס"ד הא דאמר וי, מפני דידוע שהשבת נקרא "לב", וכמו שהלב עומד באמצע הגוף, כן השבת עומד באמצע בין ימי הד"ו, ובין ימי אב", ומחלק חיות ומזון לכל הימים של חול, כמו שהלב מחלק מזון וחיות לכל האברים, והנה אדם המקדש את השבת ונוהר בכבודו, הוא לו בתואר לב ומקבל ממנו שפע וחיות כמו הלב, אבל לאדם המחולל וכן לקליפה ולכוחות החיצונים נהפך מספר "לב" למספר ב' פעמים "וי" (שפנים 32), שיהיה להם וי לעילא ווי לתתא, (אוי להם ביה"ז ואוי להם ביה"ב) כדברי האר"ז ע"פ מהחלילה מות יומת שהוא כפול לעילא ולתתא, ולכן דרשו בוהר הפסוק (במשלי י' כב) "ברכת ה' היא תעשיר ולא יוסיף עצב עמך" זה השבת, ולכן השטן שהיה עושה מספר 'לב' למספר ב' פעמים "וי", שהוא וי לעילא וי לתתא, ובא ר"מ והחזיר את מספר "לב" למקומו, ובטלו וי מאלו, ונמצא דאפיק את מספר וי מביתיה דההוא גברא, ושב וי לטסרא אחרא, עכ"ל.

ולשאלה, למה דוקא בערב שבת היו באים לידי מריבה. ביאר הגר"א ב'עין אליהו', משום שכל עיקר ההשפעה של ימי החול זה מהשבת, ולכן אם הוא משמר שבת כהלכתה, השבת משפיע לטובה למשך כל ימי השבוע, ומובא בוהר, שמי שכועס בשבת עובר על 'לא תבערו אש בכל מושבותיכם', ולכן היצר רוצה שבערב שבת יהא כעס זה על זה, כדי שמתוך כך יכנסו גם לשבת בכעס, וכך ישפיע לרעה למשך כל ימי השבוע.

וב'כור לזהב' ביאר שהמחלוקת היתה לשם שמים, כפי שמצינו בעצרת שאמרו שצריך להיות או כולו לכם, או כולו לה', ובוה נחלקו כל ערב שבת, האם החיוב להגות כל השבת בתורה, או להתענג בלבד, עד שבא רבי מאיר ולימדם שמוה ומה אל תנח ידיך, וחלקהו חציו לה' וחציו לכם, והנהיגם כך שלשה ערבי שבתות, עד שנעשה להם חזקה ובטלה המחלוקת.

ועוד ביאר מרן הגאון רבינו חיים שמואלביץ זצ"ל (שיחות מוסר לג, ל"ב) עפ"י דברי חז"ל (ירושלמי פאה פ"א ה"א): דורו של דוד כולן צדיקים היו, אלא ע"י שהיה בהן בעלי לשון הרע, היו יוצאים למלחמה ונופלים, אבל דורו שלו אחאב היו עובדי עבודה זרה, וע"י שלא היה להם הרע ביניהם היו יוצאים למלחמה ונוצחים, וע"ז דרשו "חבור (אם בני" מחבורים ומאוחדים ביניהם) לעצבים, אפי' הם עובדי עצבים וע"ז) - הנח לו". וביאור הדבר הוא, כמו שאנו רואים בעובדא אז בסוגיין, שאיפה שיש מחלוקת שם הוא משכנו של השטן, ולכן ח"ו נופלים במלחמה, ואיפה שיש שלום שם אין לשטן דריסת רגל, וממילא יוצאין למלחמה ומנצחים.

ומבאר עוד מה שהשטן הי' מגרה בהן מדון דוקא בע"ש בין השמשות, כי יום השבת הוא "יום מנוחה וקדושה", שמטבע היום להשרות שלום ושלווה והשקט. ובוהר הק' מפרש הפסוק "לא תבערו אש בכל מושבותיכם ביום השבת" דקאי על אש המחלוקת. ולזה אזור השטן עוז בכל ערב שבת דייקא לפלג דיעות ולהרבות רעב ומתח שלא ינוחו ביום השבת. וכן כתב רבינו חיים פלאגי' זצוק"ל בספרו 'כף החיים' (כו לה): כתב החיד"א בער"ש בהעלות המנחה הוא עת מסוכן למחלוקת בין איש לרעהו ובין המשרתים, והרבה טורח הסט"א לחרחר ריב, והאיש הירא יכוף את יצרו ולא יעורר שום מחלוקת והקפדה אדרבא יבקש שלום עכ"ד, והטעם כי המויקין נבראו בער"ש בין השמשות, וממשיך הגר"ח ואנוכי עבדו מוסיף על דבריו, דאני הגבר ראתה עיני דבכל בית שהיתה מחלוקת בער"ש לעת ערב או בליל שבת, בדוק ומנוסה כי רעה נגד פניהם ולא יצאו נקיים באותו שבוע באיזה מקרה רע, דוק ותשכח. עוד כתב ב'כף החיים' (שם) ופעם אחת בשנת תקע"ה בליל שבת שמעתי שהיה השכן מתקוטט עם אשתו אחר הקידוש על דבר מאכל ותיכף קמתי מעל שלחני והלכתי וישבתי על שלחני וכשראו אותי נבהלו נחפזו ועשו שלום ביניהם ובכל פעם שהיה אותו שכן רואה אותי היה מחזיק לי טובה ואומר לי אותו הלילה היה לי לאות ולזכרון שלא התקוטטתי עוד קטטה עם אשתי, אף שעברו ימים ושנים וזה כתבתי בספרי כדי ד'ממני יראו וכן יעשו' כל אחד עם שכנו הקרוב אליו והרויח היוצא לנו דאם הוא משים שלום בין אדם לחבירו ובין איש לאשתו לא יתכן שהוא יעשה קטטה ומחלוקת וירבו שלום בעולם עכ"ד הקדושים זיע"א וכן ז"ך שנה היה הגר"ח פלאגי' זצ"ל בזמן עובדא זו.

<p>עלון השבוע: לא נתרם.</p> <p>מצווה רבה והכרת הטוב להשתתף בהוצאות!!!</p> <p>חלק נתרם לע"ג: משה בן נתן תורת. וחוה רחל זינת בת נובר תורת.</p>	<p>חברות "מעין עולם הבא"</p> <p>[ג' דפים במסכת שבת]</p> <p>קלד - קלו</p>	<p>נתן להרשם לקבלת העלון במייל</p> <p>a0548496676@gmail.com</p> <p>בכל ענייני העלון ניתן לפנות ל- 0548496676</p>
		<p>דרוש תרומות להרשפת העלון</p> <p>נתן לתרום כ'נדרים פלוס בקופת 'עלי באר'</p> <p>הנצחה שבועית - 180 ש"ח</p> <p>80 אזור רכסים 100-1 ש"ח אוסף גליונות</p>